

ikke, vilde have voldt uoverstigelige Vanskeligheder, naar man i øvrigt havde kunnet enes om de andre Punkter. Jeg tror, at man saa temmelig havde nærmet sig hinanden under Forhandlingerne. Medens man tidligere var temmelig langt fra hinanden ved Bestemmelsen af den aarlige Udgift, vedkommende Landarbejder skulde sidde for, tror jeg, at man ved yderligere Forhandling under den af mig nævnte Forudsætning nok vilde være kommen til at enes om en aarlig Udgift i de første nogle og fyrretyve Aar af 112 Kr. og senere en betydelig lavere Udgift. Men alle disse Forhaabninger strandede paa dette ene Spørgsmaal, hvor meget vedkommende Landarbejder selv skulde indskyde i Landejendommen. Det stod, som det høje Ting vil erindre, saaledes, at Folketinget havde vedtaget, at Landarbejderen kun skulde indskyde $\frac{1}{10}$ af Laaneværdien, medens dette Ting lige saa bestemt havde holdt paa, at Tilskuddet skulde være $\frac{1}{5}$. Der blev gjort Forsøg, saaledes som ogsaa antydet i Betænkningen, paa at gaa en Mellemvej mellem disse to Bestemmelser, men det andet Tings Repræsentanter holdt meget afgjort paa, at Landarbejderen ikke kunde og burde tilskyde mere end $\frac{1}{10}$, og paa dette Bjærg strandede vi.

Jeg beklager for mit Vedkommende — og jeg tror for manges Vedkommende her i dette Ting — at vi ikke kom til en Overenskomst. Jeg tror, at der har været arbejdet paa en saadan med god Vilje; og at Resultatet ikke er blevet bedre, skyldes den afvigende Overbevisning og Tro om, hvad man i dette Forhold med Billighed kunde kræve af en flittig og arbejdsom Arbejder for at sætte ham i Stand til at komme i Besiddelse af en Jordlod. Efter dette Resultat, der saaledes maa siges at være sørgelig negativt, skal jeg paa Mindretallets Vegne indstille til det høje Ting, at dette vedtager Lovforslaget i den Skikkelse, som det havde, da det blev vedtaget ved eneste Behandling her i Tinget, og at Folketingets Forslag altsaa ændres overensstemmende hermed.

J. Pedersen: Ja, jeg kan give den ærede Ordfører Ret i, at det er en forholdsvist mager Betænkning, der foreligger fra Fællesudvalgets Side, og jeg tror, det vil være hensigtsmæssigt at give en lidt udførligere Redegørelse — naturligvis ikke for de Forhandlinger, der have været førte, thi det hører jo ikke til sædvanlig Praksis at fremdrage saadanne Forhandlinger fra Udvalg i Tinget — men dog en lidt udfø-

ligere Redegørelse for de Mæglingsforsøg, der have været gjorte. Som den ærede Ordfører beklager jeg i meget høj Grad, at disse Bestræbelser ikke førte til Overenskomst, og jeg tror at kunne tilføje, at de burde have ført til Overenskomst, større vare Uoverensstemmelserne, da det kom til Stykket, ikke imellem de forskellige Anskuelser. Den ærede Ordfører har allerede fremhævet, at af de mange Uoverensstemmelser, der var mellem det af Folketinget vedtagne Forslag og det af Landstinget vedtagne, var det egentlig kun tre, der beredte nogen større Vanskelighed. Det viste sig ogsaa, da Sagen kom til Behandling i et Underudvalg, at de andre Uoverensstemmelser vilde man sandsynligvis let kunne faa udjævnet, men der var disse tre, som den ærede Ordfører nævnede, og af dem har jeg for mit Vedkommende særlig maattet lægge Vægt paa de to, for det første Spørgsmaalet om, hvor stort et Krav der kan stilles til den paagældende Arbejder, hvor meget han selv skulde kunne møde med, naar han skulde overtage en Ejendom, og for det andet de Vilkaar, hvorunder han senere skulde besidde Ejendommen.

Maa jeg gøre opmærksom paa, hvorledes Forholdet i den Henseende var mellem de to Forslag, der forelaa, Folketingets Forslag og Landstingets Forslag. Folketingets Forslag krævede, at Staten skulde anbringe $\frac{2}{10}$ af den samlede Laanesum, hvilket, naar man regner med Maksimumpris — hvad jeg vil gøre fremdeles, skønt det maa forudsættes, at man vel kunde være kommen til en lavere Pris — vilde udgøre 400 Kr. Dernæst gik Folketingets Forslag ud paa, at Halvdelen af Summen skulde indestaa uopsigelig i en Række Aar til 3 pCt., $\frac{3}{10}$ af den skulde forrentes og afdrages med 4 pCt., og $\frac{1}{10}$ skulde henstaa rente- og afdragsfrit. Resultatet heraf blev, at vedkommende Arbejder kom til at sidde for en aarlig Afgift i Renter og Afdrag af 108 Kr. at begynde med. — Landstingets Forslag stillede derimod den Fordring, at Arbejderen skulde møde med 800 Kr., det forlangte $3\frac{1}{2}$ pCt. i Rente af den ene Halvdel af Laanet og $4\frac{1}{2}$ pCt. i Rente og Afdrag af den anden Halvdel, og kom derved til en aarlig Ydelse af 128 Kr.

Saa kommer jeg til de forskellige Mæglingstilbud, som fremkom i Udvalget, derunder ogsaa et — ja, jeg vil ikke kalde det et Mæglingstilbud fra Landstingets Side, thi det blev ikke stillet som et Forslag, det nævnes i Betænkningen som en Henstilling, der fremkom fra et Medlem. Dette Med-